

Súd: Krajský súd Trenčín
Spisová značka: 23To/81/2025
Identifikačné číslo súdneho spisu: 3824010941
Dátum vydania rozhodnutia: 16. 12. 2025
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Juraj Valášek
ECLI: ECLI:SK:KSTN:2025:3824010941.5

Uznesenie

Krajský súd v Trenčíne v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Juraja Valáška a sudcov JUDr. Michala Antalu a JUDr. Milana Straku, v trestnej veci obžalovaného A. B., nar. XX. XXXX XXXX v C., trvale bytom D. E. XXX/XX, F. E. F., t. č. vo výkone väzby v Ústave na výkon väzby Ilava, pre prečin ublíženia na zdraví podľa § 156 odsek 1 Tr. zákona, o odvolaní obžalovaného a prokurátora Okresnej prokuratúry Bánovce nad Bebravou v neprospech obžalovaného proti rozsudku Okresného súdu Prievidza zo dňa 15. októbra 2025, sp. zn. 20T/64/2024, na verejnom zasadnutí konanom dňa 16. decembra 2025 v Trenčíne, jednomyseľne takto

rozhodol:

Podľa § 319 Tr. poriadku s a odvolania obžalovaného A. B. a prokurátora z a m i e t a j ú, pretože nie sú dôvodné.

odôvodnenie:

Rozsudkom Okresného súdu Prievidza zo dňa 15. októbra 2025, pod sp. zn. 20T/64/2024, bol obžalovaný A. B., nar. XX. XXXX XXXX v C. (ďalej iba „obžalovaný“) uznaný vinným zo spáchania prečinu ublíženia na zdraví podľa § 156 odsek 1 Tr. zákona na tom skutkovom základe, že

„v presne nezistenom čase medzi 02:00 hodinou až 03:00 hodinou dňa 11.06.2024 v kuchyni bytu č. X na ulici D. E. č. XXX/XX v F. E. F. pristúpil k v tom čase na dlážke spiacej miestnosti poškodenému G. G., ktorého presne nezisteným kuchynským nožom s dĺžkou čepele približne 20 cm dvakrát bodol do záhlavia, čím poškodenému spôsobil dve bodné rany na zadnej strane krku – záhlaví s dĺžkou približne 0,5 cm plytko zasahujúce do podkožného tkaniva, ktoré zranenia si vyžiadali lekárske ošetrenie vo Fakultnej nemocnici v Trenčíne a v dôsledku ktorých zranení bol poškodený obmedzený na bežnom spôsobe života po dobu 1-2 týždňov pri vykonávaní aktivít, náročných manuálnych prác a osobnej hygieny.“

Za to bol obžalovaný odsúdený podľa § 156 odsek 1 Tr. zákona, s použitím § 37 písm. h), písm. m) Tr. zákona, § 38 odsek 2 Tr. zákona, § 42 odsek 1 a § 41 odsek 1 Tr. zákona k súhrnnému trestu odňatia slobody v trvaní 20 (dvadsať) mesiacov, na výkon ktorého bol podľa § 48 odsek 2 písm. b) Tr. zákona zaradený do ústavu na výkon trestu so stredným stupňom stráženia. Súčasne podľa § 42 odsek 2 Tr. zákona okresný súd zrušil výrok o treste uložený obžalovanému rozsudkom Okresného súdu Prievidza č. k. 25T/20/2024-200 zo dňa 09.10.2024, právoplatným dňa 30.10.2024 v spojení s uznesením Okresného súdu Prievidza č. k. 25T/20/2024-214 zo dňa 04.11.2024, právoplatným dňa 04.11.2024, ako aj všetky ďalšie rozhodnutia na tento výrok obsahovo nadväzujúce, pokiaľ vzhľadom na zmenu, ku ktorej došlo zrušením, stratili podklad

V rámci adhézneho konania súd prvého stupňa rozhodol tak, že podľa § 287 odsek 1 Tr. poriadku obžalovanému uložil povinnosť nahradiť poškodenú Všeobecnú zdravotnú poisťovňu, a.s., so sídlom Panónska cesta 2, Bratislava – mestská časť Petržalka, IČO: 35 937 874, škodu vo výške 153,50 €.

Citovaný rozsudok okresného súdu nenadobudol právoplatnosť, pretože obžalovaný, ako aj prokurátor v neprospech obžalovaného, podali ihneď po jeho vyhlásení na hlavnom pojednávaní odvolania, a to vo vzťahu ku všetkým výrokom rozsudku. Podané odvolanie obžalovaný prostredníctvom svojho obhajcu odôvodnil písomne dňa 14.11.2025 doslovne takto:

„Súd prvého stupňa podľa môjho názoru založil svoje rozhodnutie iba na domnienke, čo je neprípustné. Ani jeden z vypočutých svedkov nevidel útok na poškodeného, dokonca sa nenašiel ani nôž, ktorým malo byť útočené. Poškodený G. G. vypovedal tak, že v čase skutku ležal v kuchyni na matraci a spal. Poškodený teda na vlastné oči útok nevidel, informáciu o tom, kto mal útočiť, mal iba sprostredkovane od H. I.. Ani v kuchyni

v tom čase spiaci svedok I. B. útok nevidel, aj tento mal iba sprostredkované informácie o skutku od H. I.. H. I. však útok nevidela, o tom, kto má byť páchatelom, sa tak iba domnieva. Ani vykonané expertízy nijako nepotvrdili, že by som mal mať čokoľvek spoločné s predmetným skutkom, keď jediné, čo preukázali, bolo to, že som mal byť v daný deň v predmetnom byte. Pritom z vykonaného dokazovania vyplynulo, že v čase skutku sa mali v byte nachádzať aj iné osoby, a to J. I. s deťmi a páchatelom skutku tak môže byť ktokoľvek z nich. Proti mojej osobe vypovedá iba svedkyňa H. I., s ktorou som mal v ten večer konflikt a ktorá bola tiež poškodenou v mojej inej trestnej veci vedenej Okresným súdom Prievidza pod sp. zn. 25T/20/2024, čo znamená, že mohla mať z toho dôvodu motív svedčiť v môj neprospech. Výpoveď svedkyne H. I. však nepodporuje žiadny iný dôkaz. Mám preto za to, že neexistuje reťazec na seba nadväzujúcich dôkazov,

z ktorých by bez akýchkoľvek pochybností vyplývalo, že som sa mal práve ja dopustiť žalovaného skutku. Za takejto dôkaznej situácie bolo preto namieste, aby ma súd prvého stupňa oslobodil spod obžaloby a ak tak, neurobil, žiadam odvolací súd, aby zvrátil nezákonný rozsudok súdu prvého stupňa.

Na tomto mieste tiež poukazujem na to, že obžaloba skutok právne kvalifikovala ako zločin ublíženia na zdraví v štádiu pokusu podľa § 14 ods. 1 Trestného zákona k § 155 ods. 1 Trestného zákona, avšak súd prvého stupňa skutok kvalifikoval ako prečin ublíženia na zdraví podľa § 156 ods. 1 Trestného zákona. Prokurátor v obžalobe skutok nadkvalifikoval napriek tomu, že ako obvinený som už pred skončením vyšetrovania vzhľadom na jeho výsledky žiadal o zmenu právnej kvalifikácie skutku. Totiž už v prípravnom konaní zabezpečené dôkazy

– najmä znalecký posudok K. K. I. v spojení s jeho výpoveďou v prípravnom konaní, preukazovali zistenia, ku ktorým dospel aj súd prvého stupňa po vykonanom dokazovaní na hlavnom pojednávaní, a to, že pri danej intenzite (veľmi slabá až slabá) a na danom mieste vedenia útoku (v oblasti zadnej strany záhlavia a krku) nemohlo dôjsť

k spôsobeniu ťažkej ujmy na zdraví poškodeného. Uvedené uvádzam najmä z dôvodu rozdielnych zákonom stanovených lehôt trvania väzby pre väzobné trestné stíhanie (§ 76 ods. 7 Trestného poriadku) a vzhľadom na dobu trvania väzby v tejto mojej trestnej veci.

Na základe všetkých vyššie uvedených skutočností preto žiadam, aby odvolací súd odvolaním napadnutý rozsudok Okresného súdu Prievidza zo dňa 15.10.2025, sp. zn. 20T/64/2024-568 zrušil a sám vo veci rozhodol tak, že ma oslobodí spod obžaloby.“

Prokurátor svoje odvolanie v neprospech obžalovaného písomne odôvodnil podaním zo dňa 20.11.2025 nasledovne:

„Ako prokurátor nemám výhrady voči konaniu, ktoré vydaniu rozsudku predchádzalo, ako ani voči výroku o zrušení výroku o treste predchádzajúceho rozsudku, ako ani proti výroku o náhrade škody.

Nestotožňujem sa so zmenenou právnou kvalifikáciou skutku - a teda výrokom o vine a v nadväznosti na to ani s výrokom o treste odňatia slobody, pričom aj po oboznámení sa s písomným odôvodnením rozsudku súdu prvého stupňa zastávam právny názor, že v danom prípade sa jednalo o pokus ťažkej ujmy na zdraví vzhľadom použítú chladnú zbraň, opakovanosť a smer vedenia útokov a ďalšie okolnosti činu.

Okresný súd svoje rozhodnutie týkajúce sa zmiernenia právnej kvalifikácie skutku pri zachovaní jeho totožnosti odôvodnil najmä tým, že vykonaným dokazovaním nebol bez akýchkoľvek pochybností preukázaný úmysel obžalovaného spôsobiť poškodenému ťažkú ujmu na zdraví. Z dokazovania vyplynulo, že pred skutkom nemal obžalovaný s poškodeným žiadny konflikt, ktorý by ho motivoval

spôsobiť mu ťažkú ujmu na zdraví, obžalovaný bol pod vplyvom alkoholu, kedy po hádke so svedkyňou I. vzal nôž a týmto následne vo vedľajšej miestnosti dvakrát bodol poškodeného do krku, ktorý v tom čase spal, pričom po tomto útoku už ďalej v bodaní nepokračoval a z bytu odišiel. Útok smeroval do zadnej časti krku, kde nie sú žiadne tepny a žily, čo by ohrozovalo život poškodeného a intenzita útoku bola slabá.

V tejto súvislosti poukazujem na uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp.zn. 6Tdo/80/2019, z ktorého vyplýva, že ak bol konaním útočníka spôsobený následok v podobe ublíženia na zdraví, ktoré nie je ťažkou ujmu na zdraví v zmysle § 123 ods. 3 Tr. zák., potom pre rozlíšenie, či prichádza do úvahy právna kvalifikácia takéhoto skutku ako dokonaného trestného činu ublíženia na zdraví podľa § 156 Tr. zák. alebo ako pokusu trestného činu ublíženia na zdraví podľa § 14 ods. 1 k § 155 Tr. zák., je rozhodujúce, či úmysel smeroval k spôsobeniu závažnejšieho následku v podobe ťažkej ujmy na zdraví.

Najvyšší súd Slovenskej republiky v tomto rozhodnutí uvádza, že z hľadiska úmyslu spôsobiť ťažkú ujmu na zdraví postačuje zistenie, že páchateľ vedel, že svojím konaním môže takýto ťažký následok spôsobiť a bol s tým uzrozmeneý (ide o takzvaný eventuálny úmysel). Z dôkazného hľadiska možno takéto uzrozmeneie odvodzovať napr. z povahy použitej zbrane, zo spôsobu vykonania útoku a jeho intenzity, no najmä z toho, proti ktorej časti tela útok smeroval ako aj z pohnútky činu a z okolností, ktoré násilnému konaniu zo strany páchateľa predchádzali, okolností, za ktorých sa skutok stal a tiež z toho, aké nebezpečenstvo pre napadnutého z útoku hrozilo. Inými slovami povedané, ak páchateľ zaútočí proti inému predmetom, majúcim povahu zbrane a spôsobom objektívne spôsobilým privediť ťažkú ujmu na zdraví a zameria útok na časť tela, kde sú uložené pre život dôležité orgány, nasvedčuje to tomu, že bol spáchaný trestný čin ublíženia na zdraví podľa § 155 Tr. zák.

Je pravdou, že bezprostredne pred spáchaním skutku nedošlo k žiadnemu priamemu konfliktu medzi obžalovaným a poškodeným a bezprostredne pred skutkom naozaj došlo len k hádke medzi svedkyňou H. I. a obžalovaným. Tu je však ale potrebné dodať, že svedkyňa v minulosti tvorila pár s obžalovaným a v priebehu času sa začala stýkať práve s poškodeným G. G., s ktorým má aj maloleté dieťa (obdobne ako má dieťa aj s obžalovaným) a aj v čase skutku spolu ďalej udržiavali intímny pomer, pričom ani samotný poškodený vo svojej výpovedi pred súdom nevyhlásil ako motív konania obžalovaného žiarlivosť.

Z vykonaného dokazovania ďalej vyplynulo, že zbraň použitá na spáchanie činu - kuchynský nôž s dĺžkou čepele približne 20 cm, bol aj podľa znalca z odboru zdravotníctva a farmácia odvetvie chirurgia predmetom objektívne spôsobilým zapríčiniť ťažkú ujmu na zdraví poškodeného, a to už aj pri nižšej intenzite sily vedenia útoku v prípade jeho vedenia na oblasť krku, ako tomu bolo v tomto prípade. Ako dôvod, pre ktorý k takémuto vážnemu zraneniu nedošlo bola podľa znalca jedine tá skutočnosť, že útok bol vedený do zadnej časti krku, kde sa nenachádzajú tepny a žily, ktorých poranenie by bolo život ohrozujúce. V prípade vedenia útoku o niekoľko centimetrov do strany by bolo možné spôsobiť ťažkú ujmu na zdraví.

Z uvedeného teda vyplýva, že útok bol vedený jednak predmetom, ktorý je objektívne spôsobilý spôsobiť ťažké zranenie, pričom aj intenzita pôsobiacej sily (hoci bola táto podľa záverov znalca nízka), predsa len bola v intenzite postačujúcej na spôsobenie ťažkej ujmy na zdraví, a to za predpokladu, že by smerovala na predbočnú stranu krku, kadiaľ vedú krčné tepny a nie do zadnej časti krku, ktorá je od nebezpečnej oblasti vzdialená niekoľko centimetrov.

Tiež je potrebné vziať do úvahy aj to, že obžalovaný (v čase skutku pod vplyvom alkoholu a s vystupňovanými negatívnymi emóciami bezprostredne po hádke so svedkyňou - svojou bývalou partnerkou a súčasou partnerkou poškodeného) tento vzal z poličky dlhý kuchynský nôž, vošiel do vedľajšej izby bytu, kde v tme na zemi spal poškodený a na tohto zaútočil nožom tak, že ho opakovane bodol do oblasti krku, o ktorom aj laik vie, že ním prechádzajú životne dôležité tepny, ktorých prerušenie dokáže privediť rýchlu smrť človeka. Je preto len ťažko možné si predstaviť, že úmysel obžalovaného v stave alkoholového opojenia a súčasne pod vplyvom hnevu pri útoku dlhým ostrým nožom na krk poškodeného uvažoval spôsobom, že tohto chce len ľahko poraniť a niečo týmto spôsobom demonštrovať. Som presvedčený, že pokiaľ by obžalovaný chcel poškodeného len demonštratívne poraniť

z dôvodu jeho vystrašenia alebo varovania, neriskoval by útokom nožom na oblasť krku, kde stačí aj plytká rezná rana vedená silou nízkej intenzity na spôsobenie vážneho zranenia, ale útok by viedol na inú časť tela, kde bežne človek pri takejto intenzite pôsobiacej sily nepredpokladá vznik vážneho zranenia. Navyše je potrebné dodať, že útok bol vedený opakovane - jednalo sa o dve bodné zranenia.

Za súhrnu týchto skutkových okolností som toho názoru, že bolo skôr otázkou náhody, ako cieleného vedenia útoku na takú oblasť krku, ktorou neprechádzajú tepny, zo strany obžalovaného a teda že konanie obžalovaného bolo pokryté minimálne eventuálnym úmyslom spôsobiť poškodenému ťažkú ujmu na zdraví a Jen vďaka náhode poškodenému svojim konaním nespôsobil ťažkú ujmu na zdraví.

Na otázku ustálenia právnej kvalifikácie skutku úzko nadväzuje aj otázka výšky trestu odňatia slobody a v prípade, ak by si odvolací súd osvojil argumentáciu o potrebe právne kvalifikovať uvedený skutok ako zločin ublíženia na zdraví spáchaný v štádiu pokusu, navrhujem ukladať obžalovanému nepodmienečný trest odňatia slobody na zo zákona zvýšenej dolnej hranici trestnej sadzby z dôvodu recidívy páchania zločinu. Vzhľadom na vyššie uvedené preto navrhujem, aby Krajský súd v Trenčíne podľa § 321 odsek 1 písmeno b), písmeno d), písmeno e) Trestného poriadku zrušil rozsudok Okresného súdu Prievidza sp.zn. 20T/64/2024 zo dňa 15.10.2025 a podľa § 322 odsek 3 Trestného poriadku sám rozhodol tak, že obžalovaného uzná vinným zo spáchania zločinu ublíženia na zdraví v štádiu pokusu podľa § 14 odsek 1 Trestného zákona k § 155 odsek 1 Trestného zákona a uloží mu podľa § 155 ods. 1 Trestného zákona, § 37 písm. h), písm. m) Trestného zákona, § 38 ods. 3 Trestného zákona a § 42 odsek 1 Trestného zákona súhrnný trest odňatia slobody šesť rokov so zaradením obžalovaného do ústavu na výkon trestu odňatia slobody so stredným stupňom stráženia za súčasného zrušenia výroku o treste uloženého obžalovanému rozsudkom Okresného súdu Prievidza č.k. 25T/20/2024- 200 zo dňa 9.10.2024, ako aj všetkých ďalších rozhodnutí na tento výrok obsahovo nadväzujúcich, pokiaľ vzhľadom na zmenu, ku ktorej došlo zrušením, stratili podklad.“

Verejné zasadnutie odvolacieho krajského súdu bolo dňa 16. decembra 2025 vykonané za splnenia všetkých procesných podmienok (§ 293 odsek 5, odsek 7 Tr. poriadku) v neprítomnosti zástupkyne poškodenej VŠZP – L. M. B. a poškodeného G. G., ktorí svoju neúčast' neospravedlnili.

Prokurátor krajskej prokuratúry na verejnom zasadnutí odvolacieho súdu v rámci konečného návrhu uviedol, že sa v plnom rozsahu pridržiava podaného odvolania podriadeného prokurátora vrátane dôvodov uvedených v písomnom odôvodnení tohto odvolania a navrhuje, aby krajský súd rozhodol spôsobom uvedeným v petite podaného odvolania. Vo vzťahu k odvolaniu obžalovaného, toto navrhuje ako nedôvodné podľa § 319 Tr. poriadku zamietnuť.

Obhajca obžalovaného na verejnom zasadnutí odvolacieho súdu právom konečného návrhu uviedol, že sa v plnom rozsahu pridržiavajú ich podaného odvolania ako aj jeho dôvodov uvedených v písomnom odôvodnení a navrhujú, aby krajský súd rozhodol spôsobom tam uvedeným. Vo vzťahu k odvolaniu prokurátora, toto navrhujú ako nedôvodné podľa § 319 Tr. poriadku zamietnuť.

Obžalovaný v rámci konečného návrhu uviedol, že žiada, aby ho krajský súd oslobodil.

Krajský súd, ako súd odvolací, nezistiac dôvody pre rozhodnutie podľa § 316 Tr. poriadku, na podklade podaného odvolania na verejnom zasadnutí preskúmal v rozsahu a z dôvodov podľa § 317 odsek 1 Tr. poriadku zákonnosť a odôvodnenosť napadnutého výroku rozsudku okresného súdu, ako aj správnosť postupu konania, ktoré mu predchádzalo. Svoju prieskumnú povinnosť odvolací súd okrem vytýkaných chýb zameril aj na prípadné chyby, ktoré neboli odvolaním vytýkané, avšak by odôvodňovali podanie dovolania podľa § 371 odsek 1 Tr. poriadku. Na základe vykonania svojej prieskumnej povinnosti v zákonných medziach odvolací súd dospel k záveru, že odvolania obžalovaného a prokurátora v neprospech obžalovaného, ktoré boli inak prípustné, podané oprávnenými osobami, včas a na správnom mieste, nie sú však dôvodné.

Pokiaľ ide o správnosť postupu okresného súdu, ktorý predchádzal vydaniu odvolaniami obžalovaného a prokurátora napadnutého rozsudku, z obsahu odvolaní a ich dôvodov vyplýva, že takéto dôvody neboli odvolateľmi namietané. Odvolací súd sám nezistil v postupe okresného súdu ani existenciu takých

procesných chýb, v odvolaniach nevytýkaných, ktoré by odôvodňovali podanie dovolania podľa § 317 odsek 1 Tr. poriadku.

Z podaného odvolania obžalovaného a jeho vyššie citovaných dôvodov vyplýva, že obžalovaný primárne namieta hodnotenie dôkazov vykonaných súdom prvého stupňa, keď tieto nepovažuje za dostatočné na preukázanie viny obžalovaného. V uvedených dôvodoch odvolací súd identifikoval, že podaným odvolaním sú vytýkané chyby v napadnutých výrokoch o vine v zmysle § 321 odsek 1 písm. b) a d) Tr. poriadku.

Z podaného odvolania prokurátora a ním uvedených dôvodov vyplýva, že namieta primárne právne posúdenie konania súdom prvého stupňa, keď tento konanie obžalovaného posúdil odlišne od ním podanej obžaloby. Prokurátor súčasne namietal neprimeranú miernosť trestu uloženého súdom prvého stupňa obžalovanému. V uvedených dôvodoch odvolací súd identifikoval, že podaným odvolaním sú vytýkané chyby v napadnutých výrokoch o vine a treste v zmysle § 321 odsek 1 písm. b), d) a e) Tr. poriadku.

Odvolací súd v rámci prieskumnej povinnosti vo vzťahu ku skutkovým zisteniam tvoriacim podstatu posudzovaného trestného činu zistil, že napadnutý rozsudok je výsledkom konania, v ktorom sa postupovalo v súlade s Trestným poriadkom, a v ktorom nedošlo

k žiadnym relevantným pochybeniam, ktoré by mohli mať zásadný vplyv na objasnenie skutkového stavu veci. Súd prvého stupňa vykonal dokazovanie (vykonaním všetkých dostupných a relevantných dôkazov) v rozsahu potrebnom na rozhodnutie a urobil z neho správne skutkové, ale i právne závery, pričom pri hodnotení dôkazov postupoval dôsledne podľa § 2 odsek 12 Tr. poriadku, teda hodnotil ich na základe vnútorného presvedčenia založeného na starostlivom uvážení všetkých okolností prípadu jednotlivito aj v ich súhrne, bez ohľadu na to, kto vykonané dôkazy zadovážil a dospel k logicky správnym a odôvodneným skutkovým zisteniam, ktoré v súlade s ustanovením § 168 odsek 1 Tr. poriadku aj

podrobne a vecne správne i presvedčivo v napadnutom rozsudku odôvodnil.

Skutočnosť, že sa obžalovaný a prokurátor nestotožňujú so skutkovými, či právnymi závermi súdu prvého stupňa v napadnutom rozsudku, nemôže sama o sebe viesť odvolací súd k záveru o neodôvodnenosti alebo arbitrárnosti záverov vyslovených súdom prvého stupňa. Je potrebné poukázať na to, že súd prvého stupňa v rozhodnutí podrobne rozviedol dôkazy, ktoré usvedčujú obžalovaného zo spáchania žalovaného skutku, správne vyhodnotil i prípravné konanie, ktoré predchádzalo podaniu obžaloby a jeho správne skutkové a právne závery vo vzťahu k uznanej vine majú dostatočný a presvedčivo zistený skutkový základ v riadne vykonanom dokazovaní, vrátane záveru o naplnení subjektívnej, ako aj objektívnej stránky prečinu ublíženia na zdraví podľa § 156 odsek 1 Tr. zákona v znení účinnom v čase spáchania trestného činu.

Odvolací súd nezistil pochybenie ani pri právnej kvalifikácii skutku súdom prvého stupňa, keď prokurátor nielen v rámci konania pred súdom prvého stupňa, ale aj v rámci odvolania žiadal konanie obžalovaného subsumovať (podriadit) pod (prísnejšiu) skutkovú podstatu zločinu ublíženia na zdraví podľa § 155 odsek 1 Tr. zákona, a to v štádiu pokusu podľa § 14 odsek 1 Tr. zákona.

Odvolací súd z obsahu spisového materiálu zistil, že obžalovaný v rámci trestného konania využil svoje zákonné právo nevypovedať a v rámci odvolania žiadal oslobodenie spod obžaloby z dôvodu, že nebolo bez akýchkoľvek pochybností preukázané, že skutku, ktorý mu bol kladený za vinu sa mal dopustiť práve on (§ 285 písm. c) Tr. poriadku). Ako vyplýva z odôvodnenia napadnutého rozsudku, okresný súd dospel k záveru, že obžalovaného usvedčujú zo spáchania skutku, pre ktorý bola na neho podaná obžaloba, primárne výpovede svedkyne H. I., svedka I. B., závery znaleckého dokazovania k stopám DNA zaisteným na mieste činu, a tiež závery znaleckého dokazovania k zraneniam spôsobeným poškodenému. Z výpovede svedkyne H. I. vyplynulo, že to bol práve obžalovaný, ktorý vzal nôž a vošiel do vedľajšej miestnosti (kuchyne), v ktorej sa nachádzal v tom čase spiaci poškodený. Súčasne z výpovedí tejto svedkyne a poškodeného vyplynulo, že v uvedenej miestnosti sa nenachádzali iné osoby v bdelom stave (poškodený aj svedok B. spali a J. I. spala s deťmi v izbe). Prítomnosť obžalovaného na mieste činu vyplýva aj zo zaistených DNA stôp. Súčasne zo svedeckých výpovedí je zrejmé, že obžalovaný miesto činu hneď po skutku opustil. Spomínané dôkazy vo vzájomnej spojitosti usvedčujú zo spáchania trestnej činnosti kladenej mu za vinu, keď z týchto vyplýva, že sa v čase skutku nachádzal na mieste činu, bol jedinou bdelou osobou a držal v ruke zbraň, zodpovedajúcej tej, ktorou boli

poškodenému spôsobené zranenia. Napriek skutočnosti, že obžalovaný spochybňuje spáchanie skutku, vykonané dôkazy v ich vzájomnej spojitosti vyvracajú jeho obranu a vytvárajú ucelenú reťaz dôkazov preukazujúcich jeho vinu. Krajský súd, napriek námietkam prokurátora uvádzaných v odôvodnení jeho odvolania, sa súčasne stotožňuje s právnym posúdením konania obžalovaného súdom prvého stupňa. Aj keď by na prvý pohľad lokalizácia útokov a použitá zbraň skutočne mohli evokovať predpoklad vôle páchatel'a spôsobiť poškodenému vážnejšiu ujmu na zdraví, uvedené okolnosti nie sú jediné, ktoré je potrebné pri právnom posúdení konania obžalovaného brať do úvahy. Z vykonaného dokazovania bolo zjavné, že zranenie, ktoré bolo poškodenému v rámci skutku spôsobené, nie je ťažkou ujmu na zdraví. Krajský súd sa stotožňuje s konštatovaním okresného súdu, že konanie obžalovaného by bolo možné považovať za pokus ťažkej ujmy na zdraví iba v prípade, ak by z vykonaného dokazovania bez akýchkoľvek pochybností vyplývalo, že úmyslom obžalovaného (a to minimálne vo forme nepriameho úmyslu) bolo spôsobiť poškodenému ťažkú ujmu na zdraví bez ohľadu na skutočnosť, že k vzniku takejto ujmy nedošlo. V danom prípade však napriek charakteru zbrane a lokalizácii útoku existencia takéhoto úmyslu nebola relevantne preukázaná, resp. napriek vykonaniu všetkých dôkazov pretrvali u súdu pochybnosti o jeho existencii v čase skutku. Prítomnosť takéhoto, čo i len eventuálneho úmyslu, aj s prihliadnutím na okolnosti prípadu a stav obžalovaného v čase skutku, je totiž podstatným spôsobom spochybňovaná už minimálnou intenzitou útoku (keď napriek použitej zbrani - nožu s dĺžkou čepele 20 cm u poškodeného vznikli 2 bodné rany s hĺbkou iba 0,5 cm, ktoré iba plytko zasiahli do podkožného tkaniva, intenzita útoku tak bola minimálna), čo vyplýva aj z relevantných záverov znaleckého posúdenia. Súčasne existencia takéhoto úmyslu je ďalej spochybňovaná okolnosťou, že obžalovaný v útoku sám nepokračoval, a to napriek skutočnosti, že by mu v tom momente v pokračovaní v takomto útoku nemal ešte kto objektívne zabrániť. Práve naopak, napriek tejto okolnosti sám po prvotnom útoku nižšej intenzity vo svojom konaní nepokračoval, od ďalšieho konania upustil a z bytu odišiel. Vzhľadom na uvedené skutočnosti sa krajský súd stotožnil s hodnotením okresného súdu, že konanie obžalovaného nie je možné právne posúdiť ako zločin ublíženia na zdraví v štádiu pokusu podľa § 14 odsek 1 Tr. zákona k § 155 odsek 1 Tr. zákona.

Podľa názoru krajského súdu odôvodnenie napadnutého rozsudku, na ktorý obsah odvolací súd týmto poukazuje, okresný súd jasne, resp. zrozumiteľne a presvedčivo vysvetlil, aké úvahy ho viedli k záveru, že vyššie uvedené dôkazy jednoznačne vyvracajú obranu obžalovaného, ale aj námietky prokurátora vo vzťahu k právnej kvalifikácii konania obžalovaného. V tejto súvislosti odvolací súd poukazuje na to, že ustanovenie § 168 odsek 1 Tr. poriadku predstavuje garanciu práva strany dostať jasné a zrozumiteľné odpovede na rozhodné otázky. Súčasťou tohto práva strany však nie je právo strany dostať odpovede na rozhodné otázky v súlade s jej predstavami. Ak sa teda odpovede okresného súdu na rozhodné otázky v odôvodnení napadnutého rozsudku nezhodujú s predstavami obhajoby, neznamená to, že by odôvodnenie napadnutého rozsudku vykazovalo rozpor s ustanovením § 168 odsek 1 Tr. poriadku.

Z uvedených dôvodov krajský súd nezistil skutočnosti, ktoré by mohli viesť k odôvodnenému záveru o porušení ustanovenia § 2 odsek 12 Tr. poriadku okresným súdom pri hodnotení dôkazov, ktoré boli vykonané na hlavnom pojednávaní. Preto sa odvolací súd nestotožnil s názorom obhajoby a ani prokuratúry o danosti v odvolaní namietanej existencie väd napadnutého rozsudku v zmysle § 321 odsek 1 písm. b) Tr. poriadku.

Na základe vykonania prieskumnej povinnosti podľa § 317 odsek 2 Tr. poriadku krajský súd sa stotožnil s konštatovaním okresného súdu o nezistení poľahčujúcej okolnosti u obžalovaného podľa § 36 písm. j) Tr. zákona za zistenia priťažujúcich okolností podľa § 37 písm. m) a h) Tr. zákona. Za správne krajský súd taktiež považoval konštatovanie, že prichádza v danom prípade do úvahy ukladanie súhrnného trestu podľa § 42 Tr. zákona, a to vo vzťahu k rozsudku Okresného súdu Prievidza č. k. 25T/20/2024-200 v spojení s uznesením toho istého súdu pod č. k. 25T/20/2024-214. Vzhľadom na dôvodnosť ukladania súhrnného trestu bol správny aj výrok okresného súdu o súčasnom zrušení trestu uloženého vo vyššie uvedenej zbíhajúcej sa trestnej činnosti. Vo vzťahu k rozsudkom okresného súdu uloženému súhrnnému nepodmienečnému trestu odňatia slobody vo výmere dvadsať mesiacov (t. j. v hornej tretine zákonnej trestnej sadzby), na výkon ktorého bol obžalovaný zaradený do ústavu na výkon trestu so stredným stupňom stráženia, krajský súd konštatuje, že s prihliadnutím na charakter predmetnej, ale aj zbíhajúcej sa trestnej činnosti, postoj obžalovaného k trestnej činnosti, okolnosti skutku, ako aj poznatky týkajúce sa osoby páchatel'a (na ktoré správne poukázal aj okresný súd), takýto trest je v súlade so zákonom a nevykazuje znaky neprimeranej prísnosti. Zároveň ani krajský súd nezistil také iné relevantné

okolnosti, ktoré by odôvodňovali zaradenie odsúdeného na výkon trestu do ústavu s iným stupňom stráženia (minimálnym alebo maximálnym), keď zaradenie podľa § 48 odsek 2 písm. b) Tr. zákona odôvodňovala skutočnosť, že už v posledných 10 tokoch bol vo výkone takéhoto trestu za úmyselný trestný čin. Takto okresným súdom uložený trest preto krajský súd považoval za správny a zákonný.

Pokiaľ ide o výrok o náhrade škody v rámci adhézneho konania (ktorý bol napadnutý iba v spojitosti s odvolaním obžalovaného voči výroku o vine), krajský súd konštatuje, že poškodená Všeobecná zdravotná poisťovňa si nárok na náhradu škody v adhéznom konaní riadne uplatnila a čo do výšky uplatneného nároku aj riadne preukázala, pričom konania nesúcom znaky fyzického násillia, pri ktorom vzniklo poškodenie na zdraví poškodeného, (a pre ktoré bol obžalovaný v konečnom dôsledku aj odsúdený) sa dopustil práve samotný obžalovaný. Okresný súd preto správne v napadnutom rozsudku na náhradu škody v uplatnenom rozsahu zaviazal obžalovaného v prospech poškodenej Všeobecnej zdravotnej poisťovne.

Na základe preskúmania napadnutého rozsudku okresného súdu z uvedených dôvodov krajský súd v prejednávanom prípade nezistil existenciu väd napadnutého rozsudku, uvedených v ustanovení § 371 odsek 1 Tr. poriadku.

Podľa § 319 Tr. poriadku krajský súd odvolanie zamietne, ak zistí, že nie je dôvodné. Keďže s poukazom na vyššie uvedené krajský súd dospel k záveru, že odvolanie obžalovaného nie je dôvodné, rozhodol tak, ako je to uvedené vo výrokovej časti tohto uznesenia.

Toto rozhodnutie bolo prijaté hlasmi členov senátu v pomere 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu zákon nepripúšťa žiadny ďalší riadny opravný prostriedok.